

Mette Frederiksens tale ved Socialdemokratiets årsmøde 2022

(Det talte ord gælder – klausuleret indtil det talte ord er sagt)

Kære alle her i salen.

Kære alle jer, der ser med hjemmefra.

Den tid, vi lever i.

Den stiller os over for et grundlæggende valg...

Og nej. Det er ikke næste folketingsvalg, jeg tænker på.

Vores verden er blevet mere uforudsigelig.

Kriserne står i kø. Krigen er tilbage på vores kontinent.

Og det er nogle gange som om, at intet længere er, som det plejer.

Det valg, vi skal træffe. Det er ikke et valg, som vi kan træffe én gang for alle.

Det er et valg, der hele tiden udfordrer os. Som tester os. Og stiller krav. Til den enkelte. Og til fællesskabet.

Nemlig: Hvad gør vi, når vi stilles over for selv de største og sværeste problemer?

Står vi sammen? Insisterer vi på at enhver krise. Uanset hvad den handler om. Løses solidarisk. Med optimisme og fremtidstro. Holder vi fast i vores værdier?

Eller: Giver vi op? Lader falde, hvad der ikke selv kan stå. Finder løsninger for de få? Eller kæmper vi dag og nat for de mange?

Kære alle.

I Danmark giver vi ikke op, når det bliver svært.

Tværtimod. Vi klør på.

Danmark skal trygt igennem usikre tider.

* * *

Putin har taget verdens energi- og fødevarerforsyning som gidsel i sin brutale angrebskrig mod et frit, europæisk land.

Han puster til uro, splittelse og polarisering i hele Europa. Forsøger at destabilisere vores samfund. Og presser priserne op.

Inflationen er et spøgelse, der går gennem vores økonomi.

Alle mærker konsekvenserne.

Og dem, der har mindst, mærker det mest.

Mange stiller sig selv spørgsmålet: Hvor slemt bliver det? Hvor længe kommer det til at vare?

Én ting er, at vi må klare os for mindre. Få pengene til at række længere. Det er der mange, der er nødt til. Og det er svært nok i sig selv.

Noget andet er, hvis udgifterne løber løbsk og helt vælter budgettet.

Dén uro i maven. Dén utryghed for fremtiden.

Den er ikke bare et problem for den enkelte familie. Den er et problem for os som samfund.

Nok er det svært at bekæmpe inflationen.

Men magtesløs. Det er der vist ikke mange, der mener, at den her regering er.

Vi har ikke tænkt os at se passivt til, mens priserne bare stiger, huslejen bliver dyrere og udgifterne til el og gas eksploderer.

Derfor skal vi gøre flere ting – på én gang.

Vi skal først og fremmest dæmpe inflationen.

Det skal vi gøre på en måde, der ikke forlænger problemerne. Og dermed skaber en endnu større krise.

Det, vi gør – det skal være økonomisk ansvarligt. Nu – og på lang sigt.

For det vigtigste. Det er, at priserne igen presses ned.

Dernæst. Så skal vi holde fast i en høj beskæftigelse.

Prisstigningerne er nu så voldsomme. Og rammer så bredt. At selv en familie, hvor både mor og far er i arbejde bliver udfordret på økonomien.

Men tænk, hvis en af dem mister sit arbejde.

Så risikerer det for alvor at gå galt.

Hvis vi til gengæld har de to ting på plads. Og det har vi: En ansvarlig økonomi. Og en høj beskæftigelse.

Så kan vi afbøde de værste konsekvenser.

Vi kan hjælpe danskerne.

For få dage siden foreslog regeringen at indføre et midlertidigt loft over, hvor meget priserne på blandt andet el og gas kan stige her og nu.

Så den pris, der skal betales nu. Ikke overstiger den pris, man betalte sidste efterår.

I stedet kan stigningen over loftet indefrysnes. Og afdrages over flere år, når priserne forhåbentligt er faldet igen.

Vi ved godt, at det ikke får regningen til at gå væk.

Men her og nu, der vil det hjælpe mange danske familier gennem vinteren.

Og den lille købmand eller brugs, som er uundværlige i ethvert lokalsamfund. De skal også hjælpes.

Indefrysningen af energiregninger er langt fra det første vi gør for at afbøde de værste følger af inflationen.

Det bliver heller ikke det sidste.

For selvom vi ikke kan holde alle skadefri.

Så skal også denne krise løses solidarisk.

Vi har allerede aftalt et loft for, hvor meget huslejen kan stige. Der er givet varmecheck. En målrettet hjælp til pensionister.

Og ja, regeringen arbejder videre med flere initiativer. Noget af det, vi blandt andet ser på, er om man kan sænke elafgiften.

Også i EU presser vi på.

Det er ganske enkelt urimeligt, at nogle selskaber kan indkassere rekordstore overskud på grund af en krig.

Mens helt almindelige mennesker må betale prisen.

At gribe ind over for det. Det mener de Konservative er både ”forkert” og ”uklogt”. Som de siger, så er det ”farligt at blande socialpolitik med energipolitik”.

Undskyld mig. Socialpolitik?

Vi taler om en midlertidig beskatning af et overskud, der er blevet mangedoblet. På grund af en krig!

Selvfølgelig bliver det svært. Og kompliceret. Sådan er det jo åbenbart altid, når man skal følge pengestrømme til dørs.

Men så længe det er den her regering, der på mandat fra Folketinget skal repræsentere Danmark i EU.

Så kæmper vi for, at selskabernes overnormale profit må og skal komme forbrugerne og os alle sammen til gode.

* * *

Kære alle.

Vi kom igennem – og vi kom godt igennem – corona.

Vi kommer også godt igennem den her krise.

Og når der midt i mørket.

Alligevel er grund til optimisme.

Så skyldes det en særlig dansk mentalitet.

Vi gør os umage.

Vi stiler højt.

Og vi er ikke blege for at tage fat.

Dansk økonomi står stærkt. Vi har overskud på de offentlige finanser.

Kampen *for* beskæftigelse. Kampen *mod* arbejdsløshed.

Det har altid været hjerteblod for os socialdemokrater.

Og hvad er status nu? Antallet af danskere i beskæftigelse har aldrig nogensinde været højere.

Er jeg stolt af det? Det kan I bande på.

Den inflation, der presser os nu, kommer primært udefra. Fra en krig. Og fra en autokrat.

Midt i de svære tider. Midt i dé her svære tider.

Har Søren Pape foreslået, at vi kan undvære cirka 40.000 offentligt ansatte.

At topskatten skal fjernes. At retten til en værdig pension skal afskaffes.

Hvorfor?

Er det virkelig nu, at vores samfund skal gennemgå et omfattende økonomisk eksperiment?

Den største udfordring i Danmark er da hverken, at der er for mange pædagoger til at passe på børnene. Eller for mange sosu'ere til at passe på de ældre.

Den største udfordring i Danmark er da heller ikke, at de bredeste skuldre bærer de tungeste byrder.

Tværtimod.

Det er jo lige præcis det princip, der har gjort os til et af de mest velstående, lige og mest retfærdige samfund i verden.

Det skal vi ikke sætte over styr nu.

Det skal vi holde fast i!

* * *

Særligt hvis vi også i fremtiden ønsker os et stærkt velfærdssamfund. For os alle. Og ikke kun for de få.

I 2030 bliver vi 125.000 flere ældre over 70 år. Og det er rigtig godt.

Det bliver hurtigt bare et tal.

Men der er jo mennesker bag.

Det er alle jer, der blev født i 50'erne.

I 1949 eller cirka der omkring.

I voksede op i skyggen af 2. verdenskrig.

Nogle af jer har måske været gamle nok til at tage del i ungdomsoprøret.

I var unge under oliekrisen. De bilfrie søndage.

I oplevede spændingerne mellem øst og vest.

Kan huske fattig-firserne.

Murens fald. De glade 90'ere.

Og 00'erne hvor vi kunne købe hele verden. Indtil vi lige pludselig ikke kunne det mere.

Terror.

Pandemi. Krig.

I har i sandhed oplevet en del.

Og efter et langt arbejdsliv. Begynder I nu at nærme jer pensionen. I får mere tid. Forhåbentligt både til fritidsinteresser, børn og børnebørn.

I har god grund til at glæde jer!

Men måske er der også en lille bekymring, som nager. Hvis I en dag ikke længere kan alt selv.

Er velfærdssamfundet så stærkt nok?

Og hvad med jeres børnebørn?

50.000 flere børn under syv år frem mod 2030.

Hvem skal sikre dem en tryk hverdag, når mor og far er på arbejde?

I har været med til at opbygge velfærdssamfundet.

I er ikke nogen ældrebyrde.

Og I skal ikke nu opleve, at velfærdssamfundet bliver afviklet.

* * *

I giver et bedre Danmark videre til os. Og vi skal give et bedre Danmark videre til vores børn.

Men hvis ikke vi gør noget. Grundlæggende. Så risikerer vi, at velfærdssamfundet smuldrer for øjnene af os.

Der mangler mange steder tid til omsorg. Der mangler medarbejdere. Dem der er, løber mange steder for stærkt.

Mange offentligt ansatte går på pension i de kommende år. To ud af fem SOSU-medarbejdere er over 50 år.

Samtidig er der for få nye, der søger ind på uddannelserne.

Antallet af unge, der vil uddanne sig til at være pædagog, sygeplejerske, lærer eller socialrådgiver. Er faldet med 24 pct. på kun tre år.

Så hvad gør vi?

Vi politikere. Vi kan skændes, til vi er blå og røde i hovedet.

Men uanset, hvem der har ansvaret efter et valg. Så er udfordringen den samme.

Jeg bilder mig ikke ind, at vi socialdemokrater har alle svarene. Dem skal vi finde – som vi plejer – i et bredt, politisk samarbejde.

Men jeg ved, at der ikke findes kun én løsning.

Vi er nødt til at kunne diskutere alt. Også løn.

Det her handler ikke om at male fanden på væggen. Det meste i vores velfærdssamfund fungerer godt.

Det handler heller ikke om, at offentligt ansatte skal til at være lønførende.

Det skal til enhver tid være de konkurrenceudsatte, private erhverv, der sætter rammen for lønudviklingen på det danske arbejdsmarked.

For vi lever af vores eksport.

Uden et konkurrencedygtigt, privat erhvervsliv. Ingen velfærd.

Men uden velfærd. Ja, så er vi altså heller ikke særligt konkurrencedygtige.

Lønnen har betydning.

For samfundets anerkendelse af at arbejdet med mennesker er det fornemmeste, man kan uddanne sig til.

Og lønnen har betydning for, om lederne ude i børnehaver, skoler og på plejehjem og sygehuse kan fastholde og rekruttere medarbejdere.

Løn og arbejdsvilkår.

Det må og skal være en del af en helhedsløsning, der skal til for at fremtidssikre det danske velfærdssamfund.

I dag vil jeg gerne sige nogle ord direkte til social- og sundhedshjælperne og assistenterne.

I er nogle af de allervigtigste for vores samfund. I passer på os andre, når vi er syge. I er der den dag, vi skal herfra. Og i mange andre af livets sårbare situationer.

Men lad os være ærlige: I dag er der ikke prestige nok i faget.

Mange SOSU'ere, jeg møder, har oplevet at skolelærere, forældre eller vejledere har forsøgt at tale dem væk fra at arbejde med mennesker og ind i gymnasiet i stedet for.

Vi bliver nødt til at gå den modsatte vej.

Lad os sige til de unge, at hvis du uddanner dig som social- og sundhedshjælper. Eller assistent. Så foreslår vi, at i stedet for SU, så vil du i fremtiden få løn under din uddannelse.

Vi håber, at det kan tiltrække flere både unge og voksne. Og samtidig give nutidens SOSU'er flere kolleger og dermed mere omsorg til de ældre.

Kære SOSU'er.

I skal være stolte af jer selv. Og det skal vi andre også.

Anna, jeg mødte på SOSU-skolen i Vejle, havde fået at vide, at hun var for klog til at arbejde med mennesker.

For klog?

Som hun sagde:

”Der skal ikke være noget, der hedder at ’du er for klog til arbejde med mennesker”.

Det har du fuldstændig ret i!

* * *

Vi skal også videre i kampen mod bureaukratiet.

Papirarbejde. Flere og flere penge, der bruges på administration.

Hvordan kom det dertil? Der er jo ikke nogen, der har ønsket det. Alle er enige om at gøre op med det. Hvorfor er det så egentlig så svært?

New public management blev skabt til samfund helt anderledes end det danske. Og tankegangen er ved at ødelægge vores unikke danske velfærdssamfund.

Vi hverken kan eller skal markedsgøre relationerne mellem mennesker.

Derfor vil regeringen foreslå, at det tunge styringssystem falder bort.

Kommunerne skal sættes helt fri af næsten al lovgivning på udvalgte velfærdsområder. Og til gengæld fjerne de regler, de selv må have indført.

Så man ude på den enkelte institution. Hos de enkelte medarbejdere og ledere. Får friheden og ansvaret tilbage. Til at levere de bedste løsninger for danskerne.

Vi foreslår også et regelstop. Hvis Christiansborg vil indføre en ny regel, der tager tid væk fra mødet mellem medarbejderne og borgerne. Så skal der samtidig fjernes en anden regel. Og helst flere.

Vi vil se hele vejen rundt.

Det handler også om uddannelse.

Er vi dygtige nok til at forberede de studerende til det arbejdsliv, der venter? Det tror jeg ikke, vi er.

På mange studier er der for få timer. Måske for lidt vejledning. Og meget af undervisningen foregår på store hold.

Kære unge.

Vi har allerede afskaffet den tidligere regerings årlige to-procents besparelser på uddannelse.

Vi har fjernet uddannelsesloftet.

Vi har afsat midler, så vi kan sænke klasseloftet i de mindste klasser.

Vi har investeret i folkeskolen, ungdomsuddannelserne og en række af de videregående uddannelser.

Men det er ikke nok.

Når regeringen inden længe fremlægger vores næste store reformplan. Danmark kan mere III.

Så tager vi de næste skridt.

Danske unge. I skal være de bedst uddannede i verden.

Men hvis der efter et valg kommer en borgerlig regering.

Hvad sker der så?

Når topskatten skal afskaffes. Bliver investeringerne i jeres uddannelse så rullet tilbage?

Når der skal indføres nærmest nulvækst i den offentlige sektor. Hvor mange undervisere skal I så undvære?

Og når selskabsskatten for de største virksomheder skal sænkes. Hvor meget skal der så spares på jeres SU?

Det plejede at være et konservativt slogan, at man ikke ville efterlade regningen i børneværelset. Men hvad nytter det, når de i stedet smider den ind i teenageværelset?

Kære alle.

Vi efterlader ikke regningen hos vores børn og unge.

* * *

Før sidste valg sagde vi, at vi ville tage et opgør med centraliseringen af vores land.

Det har vi gjort.

Nu er nærheden på vej tilbage.

Se bare på kortet bag mig.

Vi har sørget for flere uddannelser i hele Danmark.

Du kan nu blive jordemoder i Slagelse. Datamatiker i Tønder. Maskinmester i Thisted. Og snart kan du også blive jurist i Esbjerg og dyrlæge i Foulum ved Viborg.

20 nye nærpolitistationer. På Amager. I Struer.

Otte nye skattecentre. I Frederikshavn og Fredericia.

Og der kommer nu flere praktiserende læger. I de udsatte boligområder i de store byer. Og i de tyndt befolkede dele af vores land.

Der er mange, der gerne vil skabe modsætninger. Mellem København og Kerteminde. Mellem Aarhus og Aars.

Hvorfor? Er det overhovedet nødvendigt at spille landsdele ud mod hinanden?

Vi har jo så lille et land. Knap 6 millioner indbyggere. Intet sted i Danmark er der mere end højst 50 kilometer til havet.

I en verden præget af uro og konflikter. Er det så splittelse, Danmark har brug for?

Pandemien har skabt polarisering. Inflationen risikerer at gøre det samme.

Men vi vælger selv. Jeg tror mere på samarbejde og brede løsninger. Og på ét sammenhængende Danmark.

Det generer næppe nogen her i Nordjylland, at der indføres miljøzoner i København, så luften bliver renere i hovedstaden.

Og når unge studerende, som i dag bor i storbyen, kommer hjem og besøger deres forældre i stationsbyerne. Vil de så ikke gerne have, at butikkerne stadig har åbent i deres barndomsby?

Som parti bestemmer man jo selv, om man kun har øje for dele af Danmark. Eller om man ser hele Danmark.

Men en regering.

Ja, den skal være regering for hele landet.

* * *

Måske er det noget i vores tid. Det her med modsætninger.

Kan det virkelig passe, at man både kan spise makrel i tomat. Og læse skønlitteratur?

Kan det virkelig passe, at man både kan li' håndbold. Og en forestilling i Det Kongelige Teater?

Kan det virkelig passe, at man kan synge med på Kandis og Kim Larsen. Og samtidig interessere sig for podcasts?

Jeg ved ikke med jer.

Men jeg kan godt.

Og i virkeligheden tror jeg, de fleste har det sådan.

Livet rummer så mange muligheder. Så mange gode oplevelser.

Det behøver ikke være sådan, at noget er finere end andet.

Det behøver heller ikke være sådan, at man skal passe ned i en bestemt boks.

Og vi behøver ikke mistænkeliggøre hinanden.

Heller ikke i politik.

Kære Søren Pape. Kære Jakob Ellemann.

Vi er politisk uenige om retningen for Danmark. Vi prioriterer forskelligt.

Men jeg ved, at I elsker vores land.

Derfor glæder jeg mig også til flere diskussioner med jer.

Også selvom, at I tilsyneladende er nødt til at være to statsministerkandidater denne gang...

Enige, det ved vi jo godt, at I ikke er.

Selvom I gjorde, hvad I kunne for at skjule det, da vi mødtes til debat på DR for et par uger siden.

Det var lidt som at diskutere med Dupont og Dupont fra Tintin. Hver gang én sagde noget, sagde den anden, "Lige mine ord, Dupont".

Kære Søren og kære Jakob.

Jeg har respekt for jer.

Jeg har respekt for, at I kæmper for det, I tror på.

Men jeg lover jer. På vegne af Socialdemokratiet.

At I begge to får kamp til stregen!

* * *

Virkeligheden handler om samarbejde.

Derfor ærgrer det mig, at I stadig – og stædigt – afviser ideen om en regering henover midten.

I vil slet ikke gå ind i diskussionen. Overveje for og imod.

Det er bare: Nej.

Hvis nogen af jer har set Anders Matthesens film "Terkel i knibe". Så husker I måske, at Terkel har en far, der altid siger nej. Uanset hvad han bliver spurgt om.

Nej.

Nej.

Nej.

Det er i øvrigt Terkels mor, der siger: "Vi diskuterer ikke. Vi skændes".

Men alt i politik skal ikke være en kampplads. Dertil er Danmarks udfordringer for store. Og vores land for vigtigt.

Desværre virker det som om, at det for jer to er vigtigere. Hvad Pernille Vermund, Morten Messerschmidt, Inger Støjberg og Alex Vanopslagh mener.

End hvad I kan samarbejde med os andre om.

Hvad betyder det for vores tids største krise? Klimakrisen.

Lad os tage Nye Borgerlige og Liberal Alliance. De er ikke engang med i klimaloven. De deler ikke målet om, at vi frem mod 2030 skal reducere vores CO2-udledninger med 70 pct.

Hvis det er de partier, der får de afgørende mandater efter et valg.

Så ser det sort ud for klimaet.

Og klimakrisen er virkelighed. Her og nu.

Vi har ikke tid. Og vi har ikke råd. Til at sænke tempoet.

Da Jakob Ellemann blev spurgt direkte til, om landbruget skal til at betale seriøse CO2-afgifter. Så indledte han med at sige – og jeg citerer: ”Man skal lige træde et skridt tilbage”.

”Man skal lige træde et skridt tilbage”...

Helt ærligt.

Som Sebastian sang lige før:

”Ét skridt frem og to tilbage.

Til der hvor jeg var lige før”.

Vi skal ikke tilbage, til hvor vi var lige før.

Danmark skal gå forrest. Det gør vi nu.

Og det bliver vi ved med, så længe den her regering sætter tempoet sammen med Radikale, SF, Enhedslisten og Alternativet.

Står det til os.

Så skal vi ikke træde et skridt tilbage.

Vi skal træde ti skridt frem!

Det gælder også landbruget.

Under denne regering er der i gennemsnit indgået en grøn aftale hver anden uge.

Det er ikke tilfældigt, at det netop er Danmark, der var vært for Nordsø-topmødet i foråret.

I Esbjerg samlede vi Tysklands kansler, premierministrene fra Nederlandene og Belgien og EU-Kommissionens formand.

Med Esbjerg-erklæringen besluttede vi at firedoble vores havvindkapacitet i 2030. Og tidoble den i 2050.

Det kan dække strømforbruget i op til 230 millioner europæiske hjem. Og levere mindst halvdelen af den havvindenergi, som EU skal bruge for at blive klimaneutrale frem mod 2050.

Vi vil have, at Nordsøen bliver det ene af Europas nye, grønne kraftværker. Det andet skal ligge i Østersøen.

Også her har vi valgt under denne regering at skabe alliancer langt udover vores egne grænser.

Tyskland, Finland, Sverige, Estland, Letland, Litauen og Polen. Vi lande har nu i fællesskab en ambition om at syvdoble havvindmøllekapaciteten i Østersøen i 2030.

Vi gik til valg på som socialdemokrater at gøre Danmark til en grøn stormagt.

Nu er vi godt i gang med at gøre Europa til en grøn stormagt!

* * *

Sort blokpolitik vil sætte Danmarks klimaindsats over styr.

Og klima handler jo ikke længere kun om klima.

Det er arbejdspladser, vi risikerer at gå glip af.

Det er virksomhedernes konkurrenceevne, der kan blive mindre.

Det er vores modstandskraft overfor Putin, der vil blive svækket.

Men først og sidst så handler det her om det ansvar, vi har overfor vores jordklode. Overfor vores børn. Overfor vores unge.

Det er netop børn og unge, der for alvor har sat klimaet på den politiske dagsorden.

Den kamp har defineret jeres generation.

Men der er også andre emner, der fylder.

Langt de fleste børn og unge har det godt. Men ikke alle.

Sårbarhed.

Angst. Ensomhed.

Den følelse af, at ingen forstår mig.

Jeg er forkert. Jeg passer ikke ind.

Sådan er der nogle af jer, der har det.

Sådan er der for mange af jer, der har det.

Jeg synes mest af alt, at det kræver en samfundsdiagnose. Det må, og det kan ikke være et individuelt problem, når så mange børn og unge mistrives.

Vi må kigge kritisk på skolen og på uddannelserne. På de sociale medier. På hvordan vi gør hinanden mere robuste til at møde livet. Hvordan vi skaber et samfund, hvor følsomhed ikke bliver til sygdom.

Og så skal vi forbedre psykiatrien.

Efterslæbet er stort. Forebyggelsen halter. Og behandlingen til dem, der har brug for den, er ikke tilstrækkelig.

Derfor forhandler vi nu om en 10-års plan med partierne.

Mange er utålmodige. Det forstår jeg godt.

Det kræver et langt, sejt træk af nå i mål. Men det har vi gjort før, når vi stod over for store udfordringer i vores sundhedsvæsen.

Og i mål – det skal vi også her.

Når det handler om psykiatrien. Børn og unge, der ikke har det godt.

Så *skal* vi gøre det bedre!

* * *

For tre år siden fik Danmark et nyt politisk flertal. En ny regering. En ny retning.

Økonomien er grundlæggende stærk.

Vi har startet et opgør med tidligere tiders centralisering.

Der er vedtaget en samtykkelov.

Minimumsnormeringer.

Energi-øer og mere vild natur.

Og vi har selvfølgelig sat velfærden først.

Børnehaver, skoler og plejehjem. Det er ikke guld og grønne skove. Så langt fra. Men det er blevet bedre.

Inflation. Det udhuler privatøkonomien.

Nulvækst. Det udhuler velfærdssamfundet.

Og Arne...

Kan I huske ham?

Kan I huske, hvad de sagde?

At der ikke var problemer med nedslidning.

At det var bluff.

Ja, faktisk det største bluff i dansk politik i generationer...

Men Arne. Og 43.800 andre. De har nu en ret til tidlig pension.

En rettighed, som ikke skal afskaffes igen!

Alligevel siger de nu det samme om løn.

At det er bluff.

Gad vide, om de har overvejet. At vi rent faktisk mener det vi siger.

Og endnu vigtigere.

At vi leverer det, vi siger.

Det har på alle måder været en helt anden valgperiode, end nogen kunne forudse.

Først en global pandemi.

Så en krig.

Nu mangel på energi. Inflation.

De største kriser i mange årtier.

Det har været en hård tid. Det er det stadig. Med mange svære beslutninger.

I Danmark valgte vi fra start at stå sammen. Derfor har vi klaret os godt. Splittelse er det letteste. Men også det mest ødelæggende.

Hver gang vi vælger at samarbejde på Christiansborg. Så vinder Danmark.

Vi kom igennem ubetrådt land. Med fejl undervejs.

Men resultaterne.

De taler for sig selv!

Flere end 350 aftaler er det foreløbigt blevet til i denne her regeringsperiode. Langt de fleste af dem henover midten med forskellige politiske partier.

Et nationalt kompromis. Vi styrker forsvaret markant. Det samme gælder vores engagement i NATO.

Og den 1. juni stemte danskerne ja til at afskaffe forsvarsforbeholdet.

Fremover kan Danmark engagere sig fuldt ud i det europæiske samarbejde om sikkerhed og forsvar.

Tak til alle jer, der førte kampagne og kæmpede for det bedste resultat ved en EU-folkeafstemning nogensinde i danmarkshistorien.

Jeg behøver bare sige ét tal:

66,9 pct.!

* * *

Kære socialdemokrater.

Hvad er de vigtigste prioriteter for os i den kommende tid?

For det første: Danmark skal godt igennem inflationskrisen.

Vi skal holde fast i høj beskæftigelse og lav arbejdsløshed. Det kræver en ansvarlig økonomisk politik. Det kræver flere reformer.

Samtidig skal vi holde inflationen så langt nede som muligt. Og afbøde de værste konsekvenser.

Det forhandler vi med Folketingets partier om nu.

Og i regeringen. Så forbereder vi yderligere hjælp.

På vores vagt. Bliver ingen ladet i stikken.

For det andet skal vi fastholde en stram udlændingepolitik og løse problemerne med kriminalitet.

Bare et eksempel:

For nylig stod tre drenge på en S-togsstation i København. De var i godt humør. Det var sent om aftenen. De grinte og havde det sjovt.

Et tog stopper. To andre drenge stiger ud. Overfalder de tre drenge. Voldeligt. Uforståeligt.

Da regeringen foreslog en gennemgribende strafreform. Med øgede straffe for blandt andet vold. Så blev jeg mødt med mistro.

Kan det virkelig passe, at der er områder i landet, hvor folk føler sig utrygge?

Og ja. Siden da har jeg modtaget utallige historier om grænseløs vold og hensynsløs opførsel. Det her var bare en af historierne.

Det er derfor, vi foreslår højere straffe!

Kriminaliteten og den sociale kontrol med særligt alt for mange piger sætter dybe spor.

Forudsætningen for at vi kan håndtere de udfordringer. Det er, at vi har styr på, hvor mange der kommer hertil.

Mange af jer, der er kommet hertil, har taget Danmark til jer. I taler sproget, er i arbejde, uddanner jer. Og I deler vores grundlæggende værdier.

Men der skal stadig være styr på antallet.

Derfor fortsætter vi vores arbejde for et helt nyt og mere retfærdigt asylsystem.

Det er det rigtige og mest humane for de mennesker, der i dag er prisgivet menneskesmuglernes brutalitet. Og det er det rigtige for Danmark og for Europa.

For det tredje: Vi bliver ved med at støtte vores venner i Ukraine.

Danmark er et land, der engagerer sig. Som løfter vores ansvar og mere til i en stadig mere usikker verden.

Der kan kun være én konklusion på krigen: Demokratiet og friheden skal vinde. Ukraine skal vinde.

Men Ukraine kan ikke vinde den her krig alene. Danmark skal blive ved med at hjælpe. Med våben, træning og humanitær bistand. Genopbygning.

Putins luner skal ikke bestemme grænsedragninger i Europa og heller ikke prisen på din varmeregning.

Og derfor – som det fjerde: Så må vi ikke gå baglæns på klimaindsatsen. Tværtimod. Tempoet i den grønne omstilling skal sættes yderligere op.

Vi er klar til de næste store skridt.

At der kan flyves grønt på en indenrigsflyvning i 2025.

Vi skal se på en CO₂-afgift for dansk landbrug.

Og så skal vi have opført meget mere vedvarende energi.

Endelig, for det femte: Socialdemokratiet har viljen og modet til at tage ansvar.

Vi sagde før sidste valg, at Danmark er for lille et land til for store forskelle. Det er lige så rigtigt i dag som dengang.

Vi vil have et øje på hele landet.

Vi lader ikke dem, der har mindst, betale den største regning.

Velfærdssamfundet er ikke en belastning, der skal slankes eller effektiviseres til ukendelighed.

Og nej, det er ikke rigtigt. Nødvendigt. Eller særligt dansk i øvrigt at lade de rigeste i det her samfund blive markant rigere, mens der skal skæres tusindvis af medarbejdere i velfærdssamfundet.

Kære alle.

I ved, hvad Socialdemokratiet står for.

I kender regeringen.

I kender mig...

I ved, hvor I har os, når de svære beslutninger skal træffes.

Og tro mig: Landet kommer også fremover til at have behov for lederskab.

Nogen, der tør tage ansvar.

Træffe de svære beslutninger.

Vi skal trygt igennem usikre tider.

Det kræver, at vi finder balancerne. Mellem land og by. Mellem økonomisk ansvarlighed og social retfærdighed. Mellem mennesker, der er forskellige. Mellem fortid og fremtid. Mellem alvor og optimisme.

Det kan regeringen.

Det kan Socialdemokratiet.

Lad os passe på fremtiden!

Tak for ordet.